

Σχολείο & στίγμα

(E3)

«.....ήρθε μια κοπέλα αργότερα στη τάξη μας και μέναμε κοντά και της είπα θέλεις να έρθεις στην αυλή στο σπίτι; Και μου είπε δεν με αφήνει η μαμά μου γιατί ο θείος είναι ναρκομανής και την είπα εγώ όχι σε εκείνο το σπίτι στο δικό μου το σπίτι και προφανώς το είπε η μαμά της για να προσέχει. Μετά η μαμά της δικαιολογούνταν αλλά ντάξει. Στεναχώρια ένιωσα εκεί, γιατί πάντα βρισκόταν κάτι για να μπαίνω στην άκρη που δεν είχε να κάνει με εμένα όμως. Ότι μπαίνεις στο περιθώριο για κάτι που δεν έχεις επιλέξει. Αδικημένη. Και δεν είναι στο χέρι σου να αλλάξει κιόλας. Τα παίρνεις και πιο βαριά σα παιδί, δεν είναι κάτι που μπορείς να βάλεις την λογική και να το διαχειριστείς».

(E4)

«Στο σχολείο ένιωθα πάρα πολύ απομονωμένη. Πάρα πολύ. Στο χωριό μου τα πράγματα ήταν τραγικά από το νηπιαγωγείο. Είχα την στάμπα. Έκανα γενέθλια και δεν ερχόντουσαν τα παιδάκια....Πολύ αργότερα εγώ είχα και κάτι ξεσπάσματα. Δηλαδή στο Γυμνάσιο ήμουν για κλωτσιές. Ξεσπάσματα θυμού. Στο μάθημα θα αντιμιλούσα στους καθηγητές, έφευγα από το μάθημα, έφευγα από το σχολείο, κάπνιζα ενώ δεν έπρεπε να καπνίζω στο σχολείο, έκανα και άλλα πράγματα».

(A2)

«.....ήμουν πολύ υποτακτικός άνθρωπος. Είχα πάντα την ανάγκη να με συμπαθούν, δηλαδή αν δεν με συμπαθούσε κάποιος ήμουν να πεθάνω ξέρω 'γω. Έπρεπε να βρω έναν τρόπο να με συμπαθήσουν οι άνθρωποι. Καλά, με καθηγητές και με μεγαλύτερους ανθρώπους, με το που μου έδιναν σημασία μπαμπάς φίλης στο εκατοστό δε φαντάζεσαι τι πάθαινα. Δηλαδή, είχα την ανάγκη όλοι να με αγαπάνε και να μου δίνουν σημασία. Και το πετύχαινα, από την άποψη ότι ένιωθα όντως ότι είχα 45 οικογένειες διάσπαρτες επειδή με συμπαθούσαν οι μπαμπάδες φίλων, καθηγητές κλπ. αλλά γινόμουν φουλ εξαρτημένη από αυτό. Δηλαδή εξαρτιόμουν από το να με συμπαθήσουν άνθρωποι. Είχα και με τις μαμάδες θέμα αλλά με τους μπαμπάδες το ένιωθα πιο έντονο να μου δώσουν την σημασία τους. Με τις μαμάδες γίνονταν αβίαστα, δεν χρειαζόταν να τις γλείψω. Και πέρα από αυτό ένιωθα πολύ κοντά την μαμά μου εκείνα τα χρόνια στο γυμνάσιο».

(M7)

«...έκανα πολλές σχέσεις, δηλαδή σα να προσπαθούσα να βρω εκείνη την παρέα που δεν είχα στο σπίτι, να την έβρισκα έξω».

(Σ12)

«Στη τάξη ας πούμε, αν δεν ήμουν για κάτι σίγουρη ότι αυτό είναι κόκκινο, δε θα σήκωνα το χέρι μου, ή αν είχα απορία δεν θα σήκωνα το χέρι μου. Στις παρέες μου όμως και σε αυτά ήμουν άλλο παιδί. Αλλά σε δασκάλους, πιο μεγάλους, ήμουν πάντα μαζεμένη. Νομίζω ότι αν έχεις ένα μπαμπά που αυτός είναι ο τέλειος και όλοι οι άλλοι λάθος, ε κάπου αρχίζεις και το παίρνεις ρε παιδί μου ότι όλα τα κάνω λάθος, είμαι λάθος και εγώ και οι φίλοι μου».

(A2)

«Επειδή με πήγαιναν στον παιδοψυχολόγο στην Πέμπτη Δημοτικού, ο παιδοψυχολόγος μάλλον συνειδητοποιούσε ότι το έχω πολύ χαμένο μέσα μου και δε καταλαβαίνω τι και πως, και με έβαζε να γράφω γράμματα, όπως αυτό που σου έλεγα (στη μαμά της) και όταν ο μπαμπάς έμαθε ότι πάω σε παιδοψυχολόγο, δε το ήξερε, αναγκάστηκα να σταματήσω γιατί έφαγε φρίκη και έλεγε θα βγάλετε το παιδί μου τρελό. Όταν σταμάτησα από τον ψυχολόγο άρχισα να νιώθω πιο μόνη μου και άρχισα να νιώθω αυτά τα συναισθήματα ότι δεν είμαι καλά, θέλω να πεθάνω δεν είναι ωραία η ζωή μου. Από τότε ξεκίνησε και τραβάει μέχρι τώρα αυτό».

(E3)

«Γενικά με θυμάμαι καλά σα παιδί. Εγώ με θυμάμαι καλά. Μέχρι τα 5 μου με παρακολουθούσε ψυχολόγος. Καλή δουλίτσα πρέπει να έκανε. (Γελάει). Από τα 3 μου γιατί είχα πολλά ψυχοσωματικά και δεν μπορούσαν να βρουν τι είναι, με πήγαιναν στο νοσοκομείο και όλα τα σχετικά, μετά κατέληξαν ότι αφού είμαι οκ υγιής, ότι είναι ψυχοσωματικά και έπρεπε να με παρακολουθήσει ψυχολόγος».